

Mesec februar 18—

Da, tudi jaz sem se dovolj spremenila. Moj lanski dnevnik spričuje marsikaj, kar me dela sedaj, ako ga čitam, le smešno. Dnevnik govori o marsičem, predstavlja mi žalostne in vesele dogodljaje iz šolskih let, a končuje z besedami, ki pričajo, da mi srce ostane odslej mrtvo za vsako živo bitje. Ali sedaj? — — Rojijo mi druge misli po glavi, kajti srce goji mi nekaj takega, ki mi moje nekdanje menenje popolnoma predrugači. Nekdaj sem ljubila in ta-le prva ljubezen se je vsadila v moje srce tako, da mi niti ni možno izruti iz njega vseh korenin. Čestokrat se mi vzbujajo spomini na onega, katerega bi morala sovražiti, na onega, poleg katerega sem vžila toliko srečnih a vsled katerega tudi mnogo neprijetnih trenutkov. Ti spomini se ne oglašajo le ko je krog mene vse tiho, ampak še celó takrat, ko si s svojim posetom nekdo upa me razveseliti, kogar navzočnost me pa dolgočasí, dasi sem gotova, da me dotičnik ljubi in kojega pomilujem, ker mu ljubezni ne morem vračati. Mislila sem, da ga bodem mogla kedaj ljubiti a motila sem se. Spoštujem ga kakor značajnega moža, a ljubiti mi ga vendar ni možno z ono strastjo, kakor sem ljubila onega drugega. Spoznala sem, da biva v njem blaga duša in trden značaj.

Mesec marec 18—

Ker mi je včeraj preostalo nekoliko časa, sem se namenila pospravljati v svojem predalu, v katerem je bilo zadnje dni vse razmetano. A to se ni zgodilo tako hitro, ker tukaj sem vzdignila kak star listek, tam zopet kako drugo znamenje, ki me spominja prošlosti. Že je bilo vse v redu, kar se zagledam v neko škatljo, ki ni bila videti prazna. Oh, saj vem predobro, da je shranjeno tam notri uvelo cvetje, katero mi je nanosil oni, katerega ne ljubim. Čemu tedaj hranim vse to? Ne vem, kaj bi si na to odgovorila. Početskoma, ko mi ni še bil razkril svoje ljubezni, mi je bil zelo simpatičen in razveselila me je njega bližina; ali sedaj?

Ženske smo kedaj res čudne; čestokrat hrepenimo po kaki stvari — — ali ko jo imamo, ko čutimo, da gospodarimo čez njo, smo je že naveličane. Tako sem n. pr. jaz dan za dnevom pričakovala, da mi razkrije svojo ljubav. Ker sem spoznala, da mu nisem indiferentna, čakala sem na to z nekako radostjo; pri tem nisem niti pomislila kaj naj mu odgovorim tedaj. Konečno je došel ta le hip, po katerem sem hrepenela. Menda je name vplivala romantičnost, ki me je obdajala, da sem se smatrala jako zadovoljno, ko sem poslušala lepe izraze, s katerimi je izraževal svojo udanost. Našel bi svojo srečo le z menoj — — no tega ni napačno povedal. In takrat sem molčala, akoravno sem gojila v svojem sreču neko čustvo do njega, katero nisem vedela kako bi označila.

Prešlo je mnogo dnij, a on kljubu temu, da ni dobil mojega odgovora, je hojeval k meni čestokrat, a nikoli več ni zinil besede o ljubezni. To mi ravno ni ugajalo in zato ni čudno, če sem se o njegovi navzočnosti dolgočasila. Ženski navadno ugajajo oni možki, ki jo razveseljujejo na kak način; dopadejo jej navadno

oni, ki kažejo svojo ljubav v vsakem slučaju, a ne oni, ki se izdajajo le s kakim pogledom in ki še celó govorijo le take stvari, katere nje ne zanimajo. Tak je bil tudi on in postal mi je dolgočasen. Želela sem se ga otresti s tem, da nisem se pokazala, ako je prišel, bodi si, da sem se mu javila bolno ali kaj družega. A nič ni pomagalo, to ga ni ustrašilo. Nekega dne sem bila sama doma. Sluteca, da pride, hotela sem se ga iznebiti; a kako? (Pride še.)

Izpremin.

Prišle so v spomin mi solze,
Ki nekoč sem jih jokala:
Oj čemu, čemu? — Neumnost!
Glasno sem se jim rogála.

Včasih pa premišljam srečo,
Smešno srečo, ki zdaj ni je,
In v spominu tèm pogosto
Solza mi okó zalije.

Vida.

Moj svet.

Sedanost vživaj in v minole dni
Nazaj si jih želé, se ne oziraj,
Nikdar v bodočnost strahoma očij
Izposuje gorje si, ne upiraj!
Če hočeš, da nesreča vsa ti jenja,
Razum ti bodi gospodar življenja....

Márica II.

Rodoljubje in naše ženstvo.

Spisala Milka.

„Svaka zvezda svojim svetlom sieva
Svaka ptica svojim glasom pieva,
Ti jezikom svojim sbori!
Sladkim glasom materinim —“

Preradović.

Rodoljubje, ti dragoceni zaklad, katerega čuva vsak veren domorodec, kojega skrbno hrani in širi — javljal se ne le z besedami, temveč dejanski!

Različna so početja posameznikov, njih smoter pa je le jeden. Opazuje se ta razlika osobito med ženstvom in moštvom.

Mož javlja svojo ljubav do roda duševno in materialno. Kaže jo sè svojo krepostjo in energijo v svojem govoru in početji. Kaže jo mladenič, mož, starec.

In žena — kako kaže, kako more ona kazati rodoljubje svoje? Žena, mirna vladarica doma, kako naj javlja ljubav do roda svojega? Mar v javnih govorih, ali v burnem delovanji? — Ne, tiho in mirno pokaže lahko vsaka žena kako srčno ljubi narod svoj.

Slovenka! bodi mati ali žena, hči ali sestra, kaži svoje rodoljubje vselej in poyšod, a kaži je dejanski.